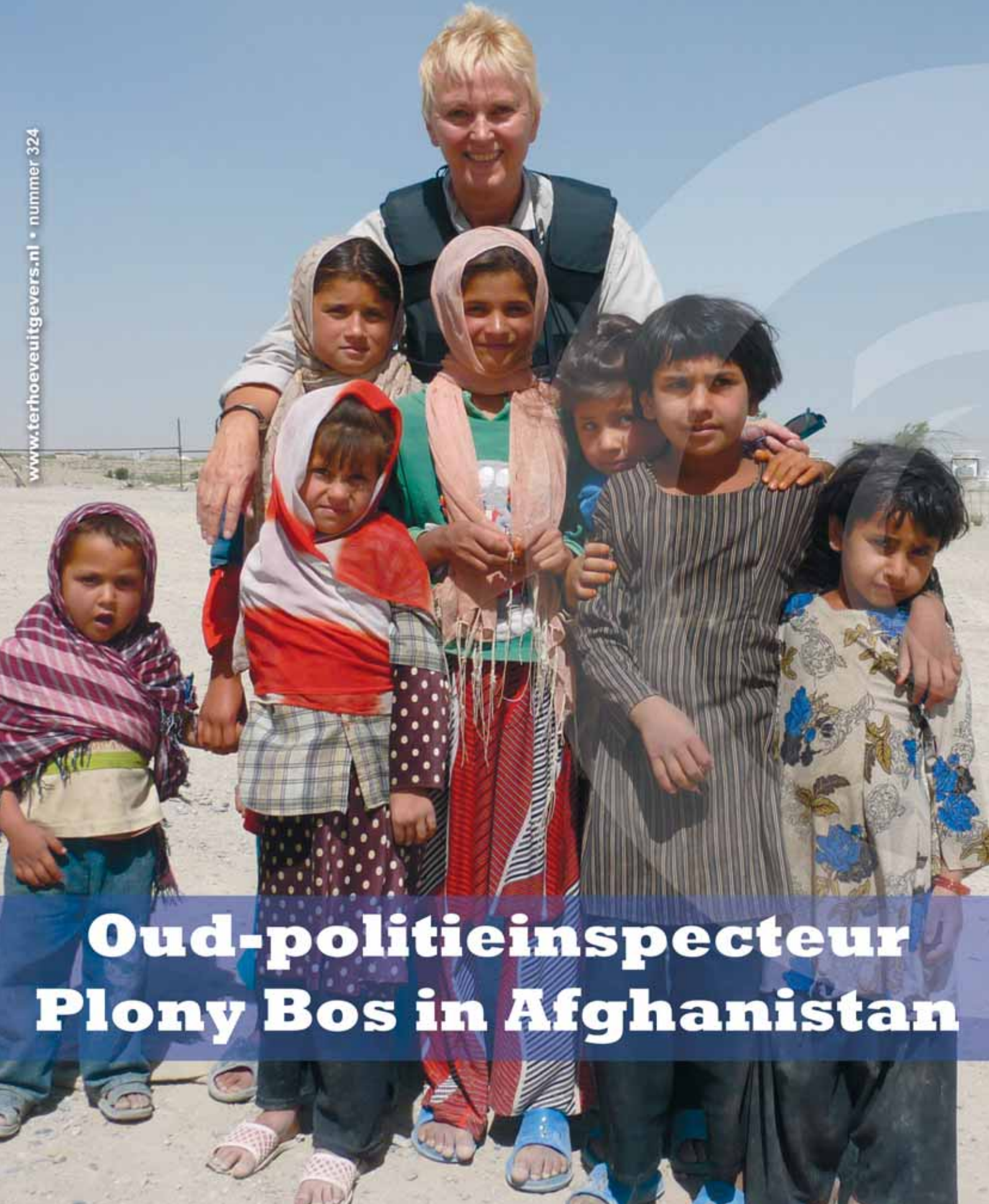


# ALLROUND POLITIE NIEUWS

www.terhoeveuitgevers.nl • nummer 324



## Oud-politieinspecteur Plony Bos in Afghanistan

# VOORWOORD

## *Sterke politievrouwen*

Ongetwijfeld heeft u rond 11 september een terugblik gezien van nine-eleven. Immers, alle kranten en televisiestations, van binnen- en buitenland, besteedden op hun manier aandacht aan de ramp die tien jaar geleden New York, maar ook heel Amerika, tot in het diepst van hun ziel trof. Op 11 september waren we hier in Nederland getuige van de rechtstreekse herdenkingsbeelden die de televisie uitzond. Indrukwekkend en emotioneel, maar ook strijdvast. Een prachtig *Memorial* op de plek waar ooit de Twin Towers stonden, is voortaan de stille herinnering van de ramp die op 11 september 2001 wereldgeschiedenis schreef.

Een van de aanwezigen tijdens de herdenkingsdienst op Ground Zero was collega Ellie Lust. Eind augustus vertrok de Amsterdamse politievrouw om drie maanden vrijwilligerswerk te doen bij de internationale organisatie Human Rights Watch. Het was niemand minder dan oud-rechter en oud-D66 fractievoorzitter Boris Dittrich die haar hielp bij het vinden van deze plek. Haar reis naar Amerika was vooral een reis naar zichzelf.

Vanaf 11 september 2001 is Amerika in oorlog met Afghanistan, het land is zijn grootste vijand geworden. In Afghanistan, aan de andere kant van de wereld en ver weg van alle luxe en glamour die Amerika biedt, heeft lange tijd een andere, sterke oud-politievrouw gewoond. Plony Bos, ex-inspecteur van de regiopolitie Gelderland-Zuid, vertoefde twee jaar in Kabul om er namens EUPOL politiemensen te trainen. Net als Elly Lust kwam ook Plony in contact met Human Rights Watch. Zij volgde bij deze organisatie in Engeland een verkorte universitaire studie nadat ze eerder een aantal jaren *Investigator for the Office of the Prosecutor* was bij het Joegoslavië tribunaal in Den Haag. Ze werkte achtereenvolgend in Sarajevo, Kosovo, Liberia en Sudan voordat ze naar Afghanistan vertrok.

Waarom vertellen we u dit? Omdat u over beide vrouwen in deze editie van Allround Politie Nieuws kunt lezen. Wat hen dreef om huis en haard te verlaten, waarom de een wel en de ander niet meer naar de politie terugkeert. Boeiende verhalen over sterke politievrouwen.

Natuurlijk zijn er ook politiemannen waarvoor we bewondering hebben. Neem nu Patrick Spierings, diender bij het korps Rotterdam-Rijnmond. Al jaren zet hij zich in zijn vrije tijd in voor de zieke - terminale - medemens. Drie keer per maand levert de Rotterdamse brigadier een vrije dag in om via de Stichting Ambulance Wens een ernstig zieke medemens ergens naar toe te rijden. Dat kan in de buurt zijn, maar ook in Groningen of Zuid-Limburg. 'Dit vrijwilligerswerk is een verrijking van mijn leven.'

De redactie was ook aanwezig op de NIK-themadag die dit jaar in het teken stond van milieu. Er waren maar liefst vijftien workshops te bezoeken. Ronduit spectaculair was het zogenaamde glazen huis. Vanuit een restaurantgedeelte in congrescentrum de Reehorst in Ede werd een actie geleid puur gericht op de samenstelling van stookolie. Een enorme klus, maar algemeen commandant Cemile Catakli zei daarover: 'Dit is de kracht van het samenwerken. Een flinke uitdaging en vooral spannend bij het GO-moment. Daarna moet je het overlaten aan de medewerkers en de techniek. Dat heet: bouwen - vertrouwen - uit handen geven.'

De herfsteditie van het Allround Politie Nieuws biedt weer een scala aan ander nieuws. Blauw werk, sociaal werk, sterk in samenwerking. Dat is de kracht van politiewerk!

Gerda Preusting  
eindredacteur



# COLUMN

## CHOCOLADELETTERS

Onmisbaar voor sommige kranten: de kop boven een artikel in chocoladeletters. Chocoladeletters zijn vette, smeuige koppen, die nodig zijn om de krant verkoopbaar te houden. Onlangs nog meldde een landelijk ochtendblad op de voorpagina dat er een BN-er was aangehouden. Op zich niets bijzonders, maar de BN-er beklagde zich dat hij flink mishandeld was door de politie en dat hij met grof geweld uit een huis was gezet. Da's nou weer wél bijzonder. Het wordt nog meer bijzonder omdat hij er allemaal niets begrijpt. Fysiek zou hij helemaal niet in staat zijn zich te verweren, liet hij de redactie weten. Zijn advocaat deed er nog een schepje bovenop. 'Er moet hier meer aan de hand zijn', kopt een zwart omkaderde verklaring van de pleitbezorger. Omdat dat best wel eens waar zou kunnen zijn, lees ik gretig verder. De befdrager verklaart dat de BN-er niet alleen geschopt is door de politie, maar ook nog eens hardhandig in de boeien geslagen. Hij weet zelfs te verhalen dat er namens D66 Kamervragen gesteld gaan worden over het incident.

Terwijl ik het artikel verder doorlees, blijf ik zoeken wat er dan 'meer aan de hand moet zijn', maar kan ik daar verder niets over vinden. Wanneer de wetgeleerde het niet weet, zal de redactie het toch wel nader onderzoeken, vraag ik mij af. Maar nee, over het waarom van het angewende geweld staat verder helemaal niets. Wel wordt verwoord waarom de BN-er maatschappelijk 'gebroken' is, maar of het politiegeweld proportioneel was, daar wordt niet nader op ingegaan. Dat intrigeert me. Waarom was dat 'buitenproportionele' geweld voor nodig? Waar is het wederhoor van de politie? Een krant heeft toch de taak om als waakhond te informeren en te controleren? Als het geweld van de politie ongepast zou zijn, moet dat toch consequenties hebben? Ik las het artikel nog een keer door en kwam gelukkig het antwoord tegen. De krant etaleerde zichzelf boven het artikel als: 'de nr. 1 in entertainment'. Ik was gerustgesteld. Het gaat om entertainment, om vermaak dus en dat heeft weinig met feiten te maken. Wakker Nederland kan gerust gaan slapen...

Willem



- 03 Voorwoord
- 05 Column: chocoladeletters
- 08 Vrouwen bereiken meer in Aghanistan
- 15 Een sluipmoordenaar op termijn
- 21 Drie maanden adempauze in New York
- 25 Van wens naar werkelijkheid
- 33 Arbeidsinspectie controleerde *achterblijvers*
- 39 Nieuw élan voor Politie Sportbond



# POLITIEMISSIE AFGHANI VROUWEN BEREIKEN



# STAN: MÉÉR...

Tekst: Willem van Herwijnen

Een beladen onderwerp waarover al heel veel te doen is geweest: Afghanistan. Moeten er wél of geen militairen op missie en later de vraag of hij wel verlengd moest worden. Het kabinet Balkenende IV kwam er door ten val. Vervolgens het geruzie over de politiemissie. De politiek kwam er maar moeilijk uit. Allround Politie Nieuws sprak met Plony Bos. Deze ex-inspecteur van de regiopolitie Gelderland-Zuid trainde namens EUPOL twee jaar politiemensen in Afghanistan.

## Carrière

Plony Bos is niet een type die afwacht wat de toekomst haar zal brengen. Ze begon haar politiecarrière in 1975 bij de gemeentepolitie in Nijmegen. Nadat ze er diverse afdelingen had doorlopen, zocht ze een nieuwe uitdaging en vond deze in het Joegoslavië tribunaal waar ze 'Investigator for the Office of the Prosecutor' werd. Daarna werkte ze achtereenvolgend in Sarajevo, Kosovo, Liberia en Sudan. Na in Engeland een verkorte universitaire studie Human Rights afgerond te hebben, solliciteerde ze bij het ministerie van Buitenlandse Zaken en werd ze in 2009 als adviseur en mentor aangesteld om bij EUPOL in Afghanistan deel te nemen aan de politiemissie.

## Mensenrechten

'Vergis je niet in de politie in Afghanistan. Die is bijvoorbeeld in Kabul redelijk goed georganiseerd. Er lopen daar dus beslist niet allemaal analfabeten rond...' Plony Bos spreekt haar woorden beslist en weloverwogen uit. 'Op de checkpoints en op het platteland kom je nog wel ongeletterden tegen, maar de politiemensen op recherche afdelingen van grote steden zijn van een behoorlijk niveau.' Bij haar komst in Kabul werd Plony Bos onder meer de adviseur van het Hoofd van het Human Rights Departement. Plony glimlachend: 'Om maar meteen nog een vooroordeel weg te nemen; het hoofd van het departement is een vrouw in de rang van generaal. Het zijn dus beslist niet alleen maar mannen die er de dienst uitmaken...' Ze benadrukt haar uitspraak, is even stil en vervolgt: 'Het bijbrengen van universele mensenrechten is één van de doelen van de missie. Het is daarbij goed te weten dat in de 70-er jaren Kabul, het Parijs van Azië werd genoemd. Kabul was een moderne stad, die weinig verschilde met de grote westerse steden. Na 1980 is dat allemaal veranderd, niet in de laatste plaats door de komst van de Taliban. De algemene beschaving kwam onder zware druk te staan. Met name vrouwen werden het slachtoffer van de veranderingen. Hen werd bijvoorbeeld het recht op scholing ontnomen en zij mochten niet meer zonder mahram –een begeleider- in het openbaar verschijnen. Kinder mishandeling en geweld tegen vrouwen, waaronder seksueel misbruik, komt nog op grote schaal voor, iets waar ook politiemensen zich schuldig aan maken.'





## EUPOL

Toen de Taliban in 2001 verdreven was, moest het land weer opgebouwd worden. Om het proces te versnellen riep de Afghaanse overheid de hulp in van het buitenland. Daarop besloot de EU een politiemissie (EUPOL) te sturen. De missie kreeg als opdracht mee te werken aan de opbouw van een civiele politiemacht onder Afghaans commando. Plony Bos benadrukt het belang van het bijbrengen van de mensenrechten als basis voor het herstel van het vertrouwen: 'Hoe ga je met elkaar om? Wat zijn de plichten van de politie? Wanneer politiemensen dat niet goed weten, wordt het vertrouwen tussen de bevolking en de politie niet hersteld en is het politiewerk niet goed uit te voeren.' Het blijkt dat de wetgeving in Afghanistan niet veel verschilt zoals dat in Nederland vorm gegeven is, met dit –niet onbelangrijke– verschil dat de sharia wetgeving bij bijvoorbeeld overspel nog steeds prevaleert. Plony Bos: 'Er zijn vrouwen die voor overspel veroordeeld zijn tot 14 jaar gevangenisstraf...'

## Gevaarszetting

Het antwoord van Plony op de vraag of het werk er niet gevaarlijk was, is nuchter: 'Overall op de wereld loop je risico's. Neem het verkeer, het geweld op straat, het incident in Alphen aan de Rijn of de gebeurtenissen op Utøya in Noorwegen. Ik woonde in Kabul op de streng beveiligde EUPOL compound en had er een eigen appartement. Wij werden iedere dag gebriefd over bijzonderheden. Er zijn diverse veiligheidsvoorschriften waar ik vanzelfsprekend niet nader op in kan gaan, maar die iedereen wel heel serieus nam. Ergens zo maar naartoe gaan was uit den boze, een kogelvrij vest en helm behoorden tot je standaarduitrusting en zonder gepantserde auto werd er geen meter gereden. In de tijd dat ik in Kabul was, heb ik mij nooit onveilig gevoeld. Wat wel steeds belangrijker wordt, is een goede screening van nieuw Afghaans politiepersoneel, in verband met infiltratie.'

## Opleiding

De trainingen die door EUPOL worden gegeven, zijn niet gericht op het inzetten van politiemensen voor offensieve, militaire acties. Die trainingen worden verzorgd door Amerikaanse militairen. Plony Bos: 'Er is wel een bepaalde vorm van samenwerking met de Amerikanen. Ze steunen onze missie deels facilitair. De Afghaanse autoriteiten geven aan welke opleiding EUPOL zou moeten geven. Zo is er dus bepaald dat de politiemensen een cursus mensenrechten moeten volgen. Soms is deze cursus geïntegreerd in een andere opleiding zoals bijvoorbeeld een basis researchecursus. Daar nemen de meer ervaren politiemensen aan deel, maar ook aan politiemensen die de zes- tot acht weekse basis politie training volgen krijgen die training.' Met een zucht: 'Er valt dan nog heel wat te doen...' Er valt een stilte en op de vraag die nader te verklaren vervolgt Plony met: 'Ik heb tolken gehad die beslist niet wilden of konden vertalen wanneer het over verkrachting ging. Het was voor hen een te beladen onderwerp, waar je niet over praat. Met een juiste tolk daarentegen ging het wel en kon ik tijdens de researchetrainingen dit ter sprake brengen. Ik kon dit echter als westerse vrouw zowel bij mannen als vrouwen bespreekbaar maken, in tegenstelling tot mijn mannelijke collega's die zo iets beslist niet met vrouwen kunnen bespreken.'





In die zin zijn politievrouwen voor trainingen beter inzetbaar dan mannen. In Nederland heeft men hier waarschijnlijk een andere voorstelling van, maar westerse (politie) vrouwen worden volledig geaccepteerd en gerespecteerd. Het voordeel is dat ze ook de vrouwen kunnen bereiken. Voor westerse (politie) mannen ligt dat een stuk moeilijker. Seksueel geweld tegen vrouwen is overigens voor Afghanen een moeilijk bespreekbaar onderwerp. Over zoiets praten ze niet makkelijk.'

### Verwachtingen

Op de vraag aan Plony of haar eigen verwachtingen ten aanzien van de missie zijn uitgekomen, antwoordt ze volmondig met: 'Ja! Ik ben naar Afghanistan gegaan met als opdracht te adviseren en trainingen te geven over mensenrechten. Als ik terugkijk, zie ik dat er op die onderwerpen belangrijke zaken toegevoegd zijn. Zo heb ik een klein rechteam *Geweld tegen Vrouwen* kunnen opzetten binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken en heb ik *Jeugd zaken* op de kaart gezet. Er is nu ook een cursus '*geweld tegen vrouwen en kinderen*' gestart en er zijn nieuwe *modules voor de basis-politie-training* geschreven.' Plony laat even een stilte vallen en vervolgt: 'Ik denk dat ik leidinggevende politiemensen in Kabul en daarbuiten heb laten zien dat vrouwen een belangrijke functie hebben binnen de politie en dat geweld tegen vrouwen en

kinderen professioneel aangepakt moet worden. In die zin heb ik als rolmodel gefungeerd.' Glimlachend: 'Dat geeft best een goed gevoel...'



# MILIEU,

## EEN SLUIPMOORDENAAR OP TERMIJN

Het kan eenvoudiger met de toolkit milieu

Tekst: Gerda Preusting

Het zal je maar gebeuren. Je hebt trek in een kop koffie en je loopt argeloos het restaurant binnen van congrescentrum 'de Reehorst' in Ede. In plaats van een gemakkelijke fauteuil tref je gesloten deuren aan en daarachter zit het coördinatiecentrum van de actie **Waakzaam Milieu**. **Algemeen commandant Cemile Catakli: 'Dit is de kracht van samenwerken: bouwen – vertrouwen – uit handen geven.'**

Het coördinatiecentrum is vandaag 6 oktober, verplaatst van de Kreekraksluizen in het Schelde-Rijnkanaal in de Zeeuwse gemeente Reimerswaal, naar het restaurant van de Reehorst. Doel is een controle gericht op de samenstelling van stookolie. Een enorme krachttoer, spannend tot het GO-moment.

### Moord op termijn

De regen geselt de ruiten. Het is uitgesproken guur als zich in het congrescentrum 'de Reehorst' in Ede ruim vijfhonderd politiemedewerkers verzamelen voor de NIK-themadag milieu. Een wervende uitnodiging deed hen besluiten om naar Ede te reizen: 'Voorkom moord op termijn door samen te werken aan milieucriminaliteit'. Maar liefst vijftien workshops worden er vandaag geboden.



Na het welkom van NIK-voorzitter Kees Hogeveen, bij mevrouw Marianne Bloos, hoofdofficier bij het functioneel Parket, het spits af. 'Milieucriminaliteit raakt ons allemaal in het politievak. Van wijkagent tot zwacrirechercheur, van informatie-analist tot forensisch specialist. We hebben er allemaal een rol in.'

*'In de film Minority Report bestrijdt Tom Cruise criminaliteit die nog moet plaatsvinden. Dit lijkt science fiction. Immers de meeste criminaliteit die we als politie bestrijden, zien we voor onze ogen gebeuren. Concrete, tastbare, strafbare feiten waar we direct op acteren. Er zijn echter ook minder zichtbare vormen van criminaliteit die pas op langere termijn hun schadelijke, maatschappelijke effect laten zien. Milieucriminaliteit behoort tot deze categorie'*

'Milieu is niet spectaculair, maar wel overal, iedere dag en op elke plaats. Milieucriminelen willen eigenlijk helemaal geen crimineel zijn, maar alleen maar geld verdienen. Deze vorm van criminaliteit is breed, uiteraard ook in gradaties. En misschien juist veel in het witte-boorden-circuit. Wij zijn nog niet beland in de wereld van *Minority Report*, maar we laten ons niet op het verkeerde spoor brengen.'



Jannine van den Berg

### Nationale Politie

Mevrouw Jannine van den Berg, beoogd lid van de korpsleiding Nationale Politie (NP) en namens de Raad van Korpschefs portefeuillehouder milieu, heeft direct de aandacht van haar toehoorders te pakken als ze haar inleiding opent met de woorden: 'Is er plek voor de milieuspecialist bij de Nationale Politie?' De korpschef van de regio Kennemerland legt de stand van zaken uit over het ontwerp – de houtskoolschets - van de Nationale Politie,

dat per 1 oktober is ingediend bij de minister. Details kan Jannine van den Berg nog niet vertellen, maar vaststaat dat 'er wel degelijk straks een plek is voor milieuspecialisme. Milieucriminaliteit past prima in de uitgangspunten van de NP: Milieu komt niet uit een aangifte en ligt ook niet dood op de grond, aldus Van den Berg, 'maar is wel moord op termijn. Milieu moet je halen, zoeken. Het gaat er om dat slachtofferschap zichtbaar wordt gemaakt, zeker waar de integriteit van de overheid in het geding is. Milieucriminaliteit is een kerntaak van de Nederlandse politie en dient in balans te zijn met de overige taken.'

### Laagdrempelig

Een keuze maken uit vijftien zeer informatieve workshops is niet gemakkelijk. De redactie kiest als eerste voor de workshop Toolkit Milieu. Peter Hendriks, een van de prijswinnaars van de Milieu Stimulansprijs, legt uit hoe de toolkit is ontstaan. 'In 2006 hebben Arnold van Nuland en ik de koppen bij elkaar gestoken, omdat we vonden dat onze collega's van de basis politiezorg vaak onze hulp inriepen voor een milieuvraagstuk. Gezamenlijk legden we onze informatie bij elkaar en langzamerhand vulde zich het document. We hebben de toolkit op Intranet geplaatst en vanaf die tijd zijn we blijven ontwikkelen. Het document bevat handvatten voor optreden bij eenvoudige milieu-

## Het 'glazen huis' met de centraal post (CP) van de actie Waakzaam Milieu.



delicten. Uitgangspunten zijn: eenvoudig, begrijpelijke taal, niet meer dan één A4 tekst.'

Een van de kernwaarden van de toolkit is de laagdrempeligheid, aldus Peter. 'Het document bevat herkenbare onderwerpen over alledaagse zaken, dus praktijkgericht. Een groeidocument, want wetgeving verandert immers ook. Milieu is voor veel collega's nog een barrière, je krijgt modder aan de schoenen en je moet veel wijzigingen bijhouden. Dus kijken de collega's liever de andere kant op.'

## Lucas Reijnders, hoogleraar Milieukunde aan de VU in Amsterdam: *'Stookolie is een zinkput voor alle rotzooi die ze bedacht hebben. Het is een heksenbrouwsel'*

De toolkit milieu: een handig hulpmiddel om je op weg te helpen in het toepassen van de soms lastige en ingewikkelde milieuwetgeving. Geschikt voor de student die aan de slag gaat met de kernopgave milieu, maar ook de onderzoeker voor wie het strafrecht geen geheimen meer kent, maar wel bevreesd is zijn vingers te branden aan de milieuwetgeving. Terecht een verdiende Milieu Stimulansprijs voor deze beide Gelderse dienders. Arnold van Nuland was net als zijn collega Peter Hendriks heel verrast. 'Dat ik dat twee maanden voor mijn pensionering nog mee mag maken. Prachtig.' Politie Kennis Net houdt de toolkit actueel. 'De informatie is gemakkelijk bevragebaar, vanuit Intranet, maar ook alle Internetplekken in Nederland. Open de site PKN en inloggen met eigen korpsgegevens,' aldus Kees van Eekelen, kennismakelaar Politie Kennis Net.

### Vakmanschap en samenwerken

Dan terug naar het 'glazen huis' waarin de centraal post (CP) zetelt van de actie Waakzaam Milieu. Vanuit hier wordt leiding en sturing gegeven aan de medewerkers in Zeeland. De bezoekers kunnen de hectiek van dit proces live meemaken. Volgens algemeen commandant Cemile Catakli was de start toch wel even spannend. 'De operatie wordt hier vandaag vanaf 9.00 uur tot 18.00 aangestuurd. Gisteren is er uitgebreid getest en gecheckt. Ja, ook het noodaggregaat (kortsluiting). Vanmorgen hebben we de leerpunten van gisteren meegenomen en toen – heel spannend – om 9.00 uur het GO-moment.' Maar daarna? 'Bouwen – vertrouwen – uit handen geven,' vat Cemile samen.

Bottleneck zou de zendtechniek kunnen zijn, alles hangt daar van af. 'We hebben hier letterlijk alle apparatuur en de bijbehorende specialisten die nodig zijn voor de juiste

verbindingen; 80% is voorbereiding, 20% uitvoering. Ik vind het een uitdaging om te werken in een commerciële omgeving als de Reehorst.' Nog nooit eerder werd een zo grootscheepse actie uitgevoerd buiten het vertrouwde coördinatiecentrum in Zeeland. Werkelijk een uniek initiatief. Rode draad is de gouden combinatie van vakmanschap en samenwerken.

Enkele feitelijkheden: De driedaagse controle vond plaats op de Zeeuwse wateren door het KLPD in samenwerking met veel partners. Men werkte aan de hand van een database die de namen van driehonderd schepen bevat. Er werd met name gekeken naar de producten die de schepen vervoerden. Bij controle werd een indicatief monster aangereikt, tenzij de controlerende medewerkers een vervelend onderbuikgevoel hadden dat hen zei dat de lading wel eens anders zou kunnen zijn. Inzet per dag 140 medewerkers, waarvan 32 in de Reehorst. Vier schepen, drie speedboten, opvallende en onopvallende auto's. Verder drie mobiele laboratoria en een heli.

Deze Milieu themadag was niet alleen spannend, maar vooral ook leerzaam en informatief. Één ding staat vast, milieu is niet saai, niet ingewikkeld. Milieu is niet op eigen houtje opereren, maar samenwerken met ketenpartners. Als je er niet in verdiept, leer je dit aspect van het politiewerk nooit waarderen. Het is de magie van mooi politiewerk.



De jaarlijkse Milieu Stimulansprijs - een oorkonde en speldje met het symbool van een vlinder - was dit jaar voor:

**Arnold van Nuland** en **Peter Hendriks** van het Milieu Recherche Team Gelderland-Midden en Gelderland-Zuid (bedenkers Milieu Toolkit)  
**Henk van Lunteren**, regio Utrecht  
**Fons Hermans** en **Ron Fick**,  
 beiden Brabant Zuid-Oost



## 'REIZIGER, ER IS GEEN WEG, DE WEG MAAK JE DOOR TE GAAN'

Tekst: Gerda Preusting

Half augustus belandde in mijn mailbox een bericht dat deze koptekst droeg. De woorden trokken mijn aandacht. Geen redactieoverleg, geen interviewverzoek of correctie op een artikel. Voor een redacteur zit er nieuws in zo'n tekst. En ik las verder:

*'In verband met mijn sabbatical-achtige pauze die ik in New York ga invullen door te gaan werken bij en voor Human Rights Watch zal ik vanaf donderdag 18 augustus drie maanden niet aanwezig zijn.'*

**Mijn nieuwsgierigheid werd echt gewekt...**

*'Eind november ben ik weer terug en zal dan weer met zoveel plezier mijn werkzaamheden als woordvoerder voor de Amsterdamse politie oppakken.'*

*Graag tot dan. Groet!*

*Ellie Lust*

Ellie Lust is woordvoerder bij de regiopolitie Amsterdam-Amstelland. Een vertrouwde verschijning, die niet alleen in de krant of op de lokale zender AT5, maar ook bij het landelijk programma Opsporing Verzocht regelmatig in beeld is om op professionele wijze vragen te beantwoorden en zaken toe te lichten. Nu heeft ze haar woordvoederschap even in de kast gezet. Op zondag 21 augustus vloog ze met haar partner Boukje naar New York. 'Met z'n tweetjes een korte vakantie houden, vanaf 1 september begint het grote werk.'

### 'IK GA WEG OM TERUG TE KOMEN'

Op het moment van het interview is Ellie zes weken in New York. Ze heeft het enorm naar haar zin. Helemaal gewend aan the American way of life. **'Die past mij als één van mijn meest favoriete jassen. Ik voel me veilig, ontspannen en ik geniet. Kortom, het gaat goed met me.'**

Haar plan om er even tussenuit te gaan, werd geboren in maart van dit jaar. 'Tijdens een vrij weekend las ik een boek van Boris Dittrich getiteld: *Elke liefde telt*. In het boek beschrijft Boris hoe hij, na twaalf jaar fractievoorzitter van D66 te zijn geweest, het plan opvatte om zijn droom achterna te gaan. Die droom was voor hem Amerika. Toen wist ik: dat wil ik ook.'

Het idee voelde goed en kreeg langzamerhand gestalte. De vraag waarom een mens tijdelijk huis en haard wil verlaten, kon Ellie aan zichzelf goed uitleggen. En als dat zo is, kun je het ook aan een ander duidelijk maken. 'Ik had een aantal pittige jaren achter de rug. In 2005 zijn Boukje en ik getrouwd, een jaar later werd bij haar borstkanker geconstateerd. Drie weken voor haar tweede operatie overleed mijn vader. Ik heb een baan waar geen rem op zit, die altijd maar doorgaat. Na het overlijden van mijn vader en toen het met Boukje weer beter ging, voelde ik dat ik even pauze nodig had.'

Ik zat vol en dat werd ik gewaar op het moment dat ik het boek van Boris las. Ik heb geleerd dat als er zoveel grote dingen bij je langs komen, dan moet een mens even pauze nemen. Ik heb werk waar heel veel druk op rust. Die druk ga je pas voelen als je afstand neemt.'

'Boukje zei onmiddellijk: doen, dat is goed voor je. Ze gunde mij dat. Ik had ook drie maanden kunnen gaan fietsen, maar dat past niet zo bij me. Ik wilde pauze nemen, maar me wel nuttig maken.' In mei bezocht Ellie New York om woonruimte te regelen en haar verblijf verder voor te bereiden. Op zondag 21 augustus landde ze met haar partner in New York. Na tien dagen vloog Boukje weer terug en begon het echte werk bij Human Rights Watch (HRW).

### Mensenrechten

Boris Dittrich werkt bij HRW als advocacy director. De oud-D66er heeft veel voor Ellie betekend. 'Ik kende Boris al langer, we zijn inmiddels goed bekend met elkaar. Boris heeft zich hier definitief gevestigd, maar ik ben uit Nederland weggegaan om wél terug te komen.' Inmiddels werkt Ellie drie dagen per week bij het LGBT (Lesbian Gay Bisexual Transgender) department. Boris is haar chef, zij hebben regelmatig contact. Natuurlijk kun je met het werk in drie dagen per week niet echt de diepte in, vertelt ze. 'Maar ik kan toch met mijn ervaring en contacten iets betekenen voor de organisatie. Er gebeurt heel veel lelijks in de wereld als het gaat om schending van mensenrechten. De schending van homorechten bijvoorbeeld is onvoorstelbaar. HRW werkt veel samen met invloedrijke partners die lijken op organisaties zoals Amnesty International. De krachten worden vaak gebundeld en er wordt veel alom in de wereld genetwerkt. Ondanks dat er medewerkers met verschillende nationaliteiten werken, kan ik iedereen goed verstaan. Hoewel, werktaal is heel anders dan spreektaal.'

### Verrijkend

Ze weet zeker dat ze eind november weer voet aan bodem zet in Amsterdam. 'Ik vind het geweldig dat mijn collega's mij deze pauze gunnen, dat komt omdat ze de invulling ervan zo bijzonder vinden. Het is heel verrijkend om eens in de keuken van een andere organisatie te kijken, hoe de dingen hier lopen. Dat betaalt zich zeker straks uit als ik weer woordvoerder ben in Amsterdam. Ik werk inmiddels 24 jaar bij de politie en heb nooit een andere werkgever gekend. De ervaringen van hier gaan in mijn rugzak mee naar mijn werkplek. Het Korps steunde mijn plan. Mijn leidinggevenden erkenden mijn behoefte aan een onderbreking en de positieve bijdrage die deze ervaring ook voor mijn functioneren straks weer terug in

Amsterdam zou kunnen betekenen. Het Korps betaalde mijn ticket en vergoedt een werkdag per week. Voor de rest leef ik gewoon op eigen kosten, zoals in Nederland. Ik huur hier een gemeubileerde studio (40m<sup>2</sup>), zorg voor mijn levensonderhoud en ga met de metro naar het werk.'

### Hoofd leegmaken

De Amsterdamse politiewoordvoerder was absoluut niet gewend om niks te doen, nu heeft ze vier vrije dagen die ze zelf kan invullen. Het hoofd leegmaken, een heerlijk gevoel, vindt ze. 'Elke dag onderneem ik iets. Ik sport veel, zo ben ik ook een keer 's morgens om zeven uur gaan hardlopen in Central Park. Gewoon om een keer gedaan te hebben. Heel bijzonder, het was er zelfs al druk met andere lopers. Verder bezoek ik om de dag een sportschool, ga ik naar de film, musea, loop ik regelmatig heerlijk over straat te slenteren, zit ik te lezen in de verschillende parken. En ben ik natuurlijk naar de herdenking van *nine-eleven* gegaan. Mijn zus Marja is ook een week op bezoek geweest.' En inmiddels heeft Ellie al aardig wat Amerikaanse, maar ook internationale ontmoetingen gehad. De Amsterdamse collega geniet van haar tijd in New York. 'Behoudens orkaan Irene die langskwam, is het hier prachtig weer.' Ze heeft geleerd waar het echt om gaat in het leven. Straks komt ze terug, vol veerkracht en vertrouwen. Sterk en weer in balans. Haar reis naar Amerika was vooral een reis naar zichzelf.

Ze besluit haar boodschap lief en vriendelijk, zoals altijd:

*'Groeten voor jou vanuit Starbucks (of course)'*



Human Rights Watch zetelt op twee verdiepingen in het Empire State Building. Het is een internationale niet-gouvernementele organisatie die zich richt op de aanpak van mensenrechtenschendingen. Het hoofdkwartier bevindt zich in New York. Human Rights Watch heeft 320 stafmedewerkers (niet allemaal in New York werkzaam) naast veel vrijwilligers. De organisatie onderzoekt mensenrechtensituaties in landen over de hele wereld, rapporteert daarover en kaart bevindingen aan bij onder meer media, nationale regeringen en de Verenigde Naties.

# VAN WENS NAAR WERKELIJKHEID

## 'Leven toevoegen aan dagen'

Patrick Spierings

Tekst: Gerda Preusting

**Tien politiemensen van de regio Rotterdam Rijnmond zijn naast hun reguliere politiebaan chauffeur bij de Stichting Ambulance Wens (SAW). Doel van de Stichting is het vervoer van de niet mobiele terminale medemens mogelijk te maken om een laatste levenswens te realiseren. Politieaan Patrick Spierings is een van de vrijwilligers. 'Emotioneel, maar de voldoening is groot.'**

Op zolder hangt de was te drogen, twee van de totaal vier ambulanceauto's in de garage staan klaar voor vertrek en in het kantoor rinkelt de telefoon: het interieur van de Stichting Ambulance Wens aan de Abel Tasmanstraat 79 in Rhoon in een notendop. Kees Veldboer is bedenker, oprichter en directeur van de SAW. Ooit begonnen als vrachtwagenchauffeur was hij vervolgens vijftien jaar chauffeur op de ambulance in de regio Rotterdam-Rijnmond. Zijn verhaal begon in 2006. 'Op een dag vervoerde ik de ernstig zieke zeeman Mario Stefanutto. Hij had niet lang meer te leven. Mario wilde graag nog één keer op een schip varen.' Veldboer regelde dat de man een rondvaart kreeg door het Rotterdamse havengebied. De emotie en ontroering die de vervulling van deze laatste wens bij zowel Veldboer als de patiënt teweeg bracht, deed bij Kees het plan ontstaan om vaker een vervoerswens van een ernstig zieke medemens te realiseren.

**Olievlek**

'Ik ben aan de slag gegaan en nog geen jaar later zat ik bij de notaris en was de SAW een feit.' Veldboer ontwikkelde een folder en een website en wierf vrijwilligers. Bij ziekenhuizen, hospices en verzorgingstehuizen maakte hij zijn idee kenbaar. Uitgangspunt was: gratis vervoer om de laatste wens te vervullen van een bedlegerige, terminale patiënt. Zijn directeur stelde gratis een ambulance ter beschikking. Het idee breidde zich als een olievlek uit, de SAW bleek een (zorg)gat in de markt.

'In de eerste drie á vier maanden kreeg ik tachtig aanvragen, die wensen heb ik zelf vervuld.' De Stichting groeide logistiek snel uit zijn jasje. Nadat rondom de woning van Kees Veldboer de ambulancewagens en de auto's van de vrijwilligers de boel dicht parkeerden, werd het tijd voor meer professioneel onderdak. 'Via een lokale bouwmarkt kon ik een woning met een parkeerterrein krijgen. Daar hebben we een half jaar gehuisd, maar uiteindelijk wilde ik de auto's liever in een garage hebben. In de winterdag met een steenkoude auto vertrekken naar een ernstig zieke was geen optie.'

**WENS**

Het was 2008 toen politieaan Patrick Spierings van de regio Rotterdam-Rijnmond de oproep voor SAW-vrijwilliger las op het Intranet van zijn korps. 'Het idee sprak me direct aan.'

Ik heb het thuis besproken en me vervolgens bij Kees aangemeld.' Inmiddels is Patrick een van de tien Rotterdamse dienders die zich inzet voor de SAW. Hoe werkt het? 'Ik doe twee á drie wensritten per maand, soms heel eenvoudige en soms een volledige dag met veel kilometers. Overigens praten we niet over patiënt, maar over Wens. Maandelijks geef ik Kees aan op welke dagen ik als vrijwilliger kan werken. Op zo'n dag meld ik me 's morgens bij de SAW en vertrek samen met de verpleegkundige/verzorgende vrijwilliger naar de Wens. Dat kan in de buurt zijn, maar ook in Groningen of Zuid-Limburg. We rijden in heel Nederland en onze vrijwilligers komen overal vandaan. Nadat we onze Wens hebben opgehaald rijden we naar de bestemming. Dat kan van alles zijn. Een concert van André Rieu op het Vrijthof, een wedstrijd van Ajax of het strand. Het kost gewoon een volle dag, want je weet nooit hoe lang de Wensdag duurt. De Wensdag wordt in theorie uitgezet, doch kan op de dag zelf in de praktijk anders ingevuld worden als daar het verzoek van de Wens en de mogelijkheid toe is. In de ambulance gaan (hooguit) twee familieleden mee. De aanvraag voor een wens/inzetvervoer is vaak daags tot kort van tevoren,

afhankelijk van de laatste levenswensen. Op het einde van de rit ontmoeten Patrick en zijn medevrijwilligers veel dankbaarheid. 'Je weet tevoren dat je hem of haar nooit meer terug zult zien. Daar moet je wel tegen kunnen.' Die dankbaarheid ervaart de Rotterdamse brigadier als een warme keerzijde van een medaille voor een diender die tijdens de gewone maalstroom van alledag wel andere dingen naar zijn hoofd krijgt dan een dankbare hand, een zoen en tranen. Niet iedereen komt in aanmerking voor deze bijzondere vrijwilligersfunctie. 'Naast een B-rijbewijs hebben alle chauffeurs een aanvullende rijopleiding achter de rug plus een medische achtergrond zoals EHBO en AED-training,' legt Patrick uit. Anno 2011 telt de SAW 170 vrijwilligers: zestig chauffeurs, de rest zijn verpleegkundigen en ziekenverzorgers.

Voor Patrick komt dat neer op twee á drie roostervrije dagen per maand. De inzet trekt een flinke wissel op zijn privéleven, want de motorrijdende wijkagent van Rotterdam-Zuid heeft een gezin en is ook actief als landelijk basketbalarbiter. De vrijwilligers zijn voornamelijk afkomstig van de reguliere ambulancedienst, de ziekenhuizen, de brandweer en de politie.



te meer omdat de zieke veelal nog maar kort te leven heeft en van het begrip *over enkele weken* geen sprake kan zijn.'

### Tranen

Genieten van de eerste zonnestralen, of van muziek, of sport. Of alsnog het bijwonen van de uitvaart van een dierbare. De inzet van de SAW is veelzijdig en is geheel

### Passie

Kees Veldboer (52) nam ontslag en is inmiddels fulltime in dienst van de SAW. Hij gaf er zijn vervroegd pensioen voor op. 'Ik kon bij de ambulancedienst met 55 jaar vertrekken, nu werk ik twaalf jaar langer.'

Hij is de spin in het web, de drijvende kracht achter de organisatie. Veldboer is boekhouder, zorgt voor planning en roosters, wast het beddengoed en poetst de wc. Het waarom kan hij niet goed benoemen. 'Noem het gedrevenheid, passie of een meer dan dubbele motivatie om iets te doen voor de medemens.' Omgeld binnen te halen - de SAW leeft immers van donaties - doet hij aan actieve fondsenwerving. De initiatiefnemer houdt lezingen en voordrachten voor tal van organisaties en ondernemingen. Zo zat hij onlangs met prins Willem-Alexander en prinses Máxima aan tafel. Kees draagt geen duur

maatpak en komt niet met een exclusieve bolide voorrijden. Hij is een gewone jongen van de straat met een goed verhaal dat staat als een huis.

En dat zijn betoog aanspreekt blijkt uit het feit dat talloze organisaties de SAW ondersteunen.

'De opbrengst van de eerste haringparty, acties van de Rotaryclub, inkomsten van hardlooppwedstrijden, acties van familieleden, anonieme giften. Je kunt het zo gek niet bedenken. Zo was er Deborah, een jonge vrouw die nog graag Schönbrunn wilde zien, het keizerlijke paleis van Sissy in Wenen. En zo gebeurde het. Na haar overlijden heeft de familie ons een nieuwe ambulance geschonken die we de naam Deborah hebben gegeven.' Anno 2011 heeft de SAW een eigen pand en vier ambulancewagens, de komst van de vijfde ambulance is een feit dankzij een donatie van een grote Nederlandse bank. Het voertuig wordt in april 2012 aan het huidige wagenpark toegevoegd op de dag dat de Stichting haar 5-jarig bestaan viert.

Daarnaast is er een aardige bankrekening. Vanaf april 2010 beschikt men over een driekamerappartement aan zee in IJmuiden. Van daaruit kunnen mensen nog één keer genieten van de zee.

Patrick: 'Onze inzet is belangeloos, kosteloos en wordt volledig betaald uit de donaties en sponsorgelden. Mijn korps steunt de inzet van mij en mijn collega's volledig. Zo heel af en toe bekijken we of er qua dienstverband iets gewijzigd kan worden, om op het laatste moment als chauffeur alsnog een laatste levenswens te kunnen realiseren.'

Deze kant van de Rotterdamse diender valt moeilijk in een hokje te plaatsen. Het gaat over ziekte, maar uiteindelijk over de kracht van kwetsbaarheid. 'Dit vrijwilligerswerk is een verrijking van je leven. Want dat is wat wij willen bereiken. Leven toevoegen aan dagen.'

Als er een horizon in je leven is gekomen en je kunt toch bij het huwelijk van je kleindochter zijn, of naar K3, naar Feyenoord of het bloemencorso. Dan ben je de hoofdrolspeler op een dag vol blijdschap en hoop. Van wens naar werkelijkheid.

[www.ambulancewens.nl](http://www.ambulancewens.nl)

'Noem het gedrevenheid, passie of een meer dan dubbele motivatie om iets te doen voor de medemens.'

Oprichter Kees Veldboer



# HERNIEUWDE INSPECTIE VOOR HARDLEERSE POLITIEKORPSEN

## Arbeidsinspectie controleerde ruim twintig *achterblijvers*

Tekst: Gerda Preusting

In de maanden september en oktober hielden inspecteurs van de Arbeidsinspectie bij de meeste politiekorpsen nieuwe inspecties op de naleving van de Arbeidstijdenwet en Arbeidsomstandighedenwet (ATW). Dit bleek hard nodig, omdat de meeste korpsen er - ook na eerdere inspecties - niet in slagen om de naleving op orde te houden.

Politiekorpsen zijn hardleers. Ondanks verwoede pogingen van het Ministerie om korpschefs op hun verplichtingen te wijzen, gebeurt het keer op keer dat wet- en regelgeving van de ATW door de korpsen aan de laars worden gelapt. H el ene Plaggenborg werkt sinds een jaar als projectleider bij de Arbeidsinspectie. Daarvoor was ze tien jaar inspecteur bij diezelfde dienst, dus gepokt en gemazeld in het vak. H el ene heeft onder andere het project Politie 2011 in haar portefeuille. Ook inspectiegebieden op het gebied van agressie en geweldproblematiek in andere sectoren behoren tot haar werkzaamheden.

Enkele feitelijkheden: de Arbeidsinspectie controleerde de ATW de afgelopen maanden voor de derde keer in vijf jaar tijd. De resultaten van de controles in 2006 en 2009 vormden aanleiding om in 2011 hernieuwd te controleren. 'Slechts drie korpsen voldeden in 2009 aan de norm en hadden hun zaken goed op een rijtje,' aldus H el ene. 'Deze korpsen worden nu niet bezocht. De hernieuwde inspectie van de ruim twintig *achterblijvers* is in opdracht van de Inspecteur-Generaal van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Sommige korpsen worden op de naleving van beide wetten gecontroleerd, andere op   n van beide wetten. Dat is afhankelijk van de uitkomsten twee jaar geleden.'

### Agressie en geweld

Politie mensen staan nadrukkelijk stil bij de risico's van hun beroep. Confrontatie met geweld is inherent aan de uitoefening van de politietak in de samenleving, maar agressie en geweld mogen nimmer als een normaal onderdeel van het politiewerk worden ervaren. 'Slechts   n korps voldeed in 2009 aan de norm als het gaat om de naleving van de bepalingen rondom agressie en geweld. Bij de andere politiekorpsen moet het onderwerp beter



worden ingebed in de beleidsvoering.' De inspecties laten zien dat korpsen nog te weinig doen om hun medewerkers te informeren over risico's en maatregelen. Deze houding staat haaks op het programma Geweld tegen politieambtenaren (GTPA) dat in 2010 werd ingevoerd. De uitvoeringsregeling betreft de situatie waarin het geweld al heeft plaatsgevonden. Het maakt duidelijk hoe korpsen moeten handelen als er een geweldsincident is geweest. Een belangrijk uitgangspunt is dat er altijd melding dient te worden gemaakt.

### Communicatie

Om de aanpak van het GTPA te stroomlijnen is een landelijke regeling ontwikkeld. Dit protocol bestaat uit minimum-eisen waaraan elk korps in ieder geval moet voldoen. Opgesplitst in tien onderwerpen waaronder de opvang van een werknemer na een geweldsincident, de aangifte daarvan, vergoeding van schade, enzovoorts. 'De houding bij de politie is lange tijd geweest dat agressie gericht is tegen het uniform en niet tegen de mens er in, maar dat neemt niet weg dat de mens daarmee om moet kunnen gaan. Het is aan de werkgever om hiervoor handvatten te bieden,' aldus H el ene.

Volgens Ron Looije, woordvoerder van de Raad van Korpschefs, was de bekendheid met het GTPA-protocol tijdens de laatste inspectie nog niet groot, omdat deze in het voorjaar van 2010 is ingegaan. 'In het najaar van 2010 is hiervoor een bewustzijns campagne gestart, een groot communicatietraject bij alle korpsen,' aldus Ron.

'Het GTPA-protocol is via eigen regionale netwerken in ieder korps ingevoerd en politiemedewerkers zijn geïnformeerd. Procedures rondom agressie en geweld zijn opgenomen in (IBT-)trainingen. Knelpunt op dit moment is echter de registratie. Invoering in BVH-systeem is omslachtig. We blijven erop hameren dat agressie- en geweldsincidenten altijd moeten worden geregistreerd.'

### Stappenplan

In het kader van de Arbeidsomstandighedenwet worden de bepalingen rondom agressie en geweld geïnspecteerd. Korpsen kunnen de eigen aanpak toetsen middels het digitale instrument dat de Arbeidsinspectie hiervoor heeft ontwikkeld: de Zelfinspectie.

Op de site [www.zelfinspectie.nl](http://www.zelfinspectie.nl) kan een II-stappenplan worden ingevuld, waarna de korpsen aan de hand van een verbeterplan maatregelen kunnen nemen om de eigen medewerkers nog beter te beschermen. Volgens Hélène Plaggenborg is de Zelfinspectie een prima hulpmiddel om het arbobeleid op orde te brengen. 'Korpsen kunnen zien wat er allemaal al is ontwikkeld op het gebied van agressie en geweld en hoeven dus zelf niet opnieuw het wiel uit te vinden. Overigens is de Zelfinspectie geen garantie voor een positieve uitkomst bij een inspectie.'

### Te weinig rust, te lang werken

De naleving van de ATW is een hardnekkig probleem. Uit inspecties in 2009 bleek dat men vooral in de executieve dienst vaak te lang werkt (meer dan veertien uur per dienst) en dat medewerkers onvoldoende rust hebben tussen twee diensten. Piketdiensten tussen werktijden gaven tevens problemen en staan nu ook weer op de inspectieagenda. Hélène maakt duidelijk dat veel korpsen niet goed omgaan met het feit dat bij calamiteiten een uitzonderingsartikel het mogelijk maakt om de ATW voor een bepaalde periode buiten werking te stellen. 'Van artikel 2.5. wordt onvoldoende gebruik gemaakt. Een gemiste kans. Er gaat een administratieve handeling mee gepaard, kennelijk is dat voor sommigen een drempel.'

Uit de Arbeidstijdenmonitor tweede helft 2010 komt naar voren dat van de 26 korpsen, tien korpsen geen gebruik gemaakt hebben van de uitzonderingsmogelijkheid genoemd in art. 2.5., zegt Ron Looije. 'Gemelde redenen zijn de huidige wijze van administreren en de procedure afspraken die hierbij van toepassing zijn. De laatst gehouden ATW-monitor (1 juli tot en met 31 december 2010) geeft een totaal beeld van politie Nederland. De uitkomsten van deze monitor zijn niet een-op-een vergelijkbaar met de vorige monitors, omdat in de periode daarvoor sprake was van veranderende regelgeving en het landelijk registratiesysteem BVCM zijn intrede heeft gedaan. De laatste monitor wordt daarom als 0-meting gezien naar de toekomst. Binnenkort vindt wederom een ATW-monitor plaats over de eerste zes maanden van 2011. Een echt

vergelijk op verbeteringen is pas zichtbaar als over eenzelfde periode van een jaar wordt gemeten.'

Wat betreft korpsen die in 2009 in overtreding waren en nu weer in de fout zijn gegaan, kan Hélène kort zijn: 'Aan die korpsen worden boetes uitgedeeld.' Vraag aan Ron Looije: Is bekend welke korpsen de afgelopen jaren een boete hebben gekregen? 'Op landelijk niveau is niet bekend om welke korpsen dit gaat. Dit heeft te maken met het feit dat de korpsen juridisch zelfstandig zijn. Door de Arbeidsinspectie wordt dit ook niet aan anderen bekend gemaakt.'



# NIEUWE MANAGER POLITIE SPORTBOND WIL COLLEGA'S MEER IN BEWEGING KRIJGEN

Tekst: Gerda Preusting

**Het staat zo vast als een huis dat de NPSB met de benoeming van haar nieuwe manager bondsbureau een nieuw élan krijgt. Immers, niemand anders dan collega Jacqueline Rustidge (43) is per 1 oktober begonnen aan deze functie. Hardlopend – zo niet sportend – Politie Nederland kent Jacqueline als de supersnelle politieatlete die tijdens de hardloopwedstrijden van de NPSB alle records verbreekt en al jaren ongenaakbaar de eerste plaats bezet van de politie vrouwenatletiek. Vooralsnog is Jacqueline niet van plan om daar mee te stoppen, want sporten maakt een essentieel deel uit van haar leven.**

Met haar aanstelling krijgt de NPSB waar voor haar geld. Als hardloper en atletiekgedelegeerde toont Jacqueline niet alleen aan dat zij affiniteit heeft met sport, maar meer nog dat zij kennis heeft van de politiesportwereld en beschikt over een breed netwerk. De Kampense is een echte regelneef, vindt ze zelf. 'Ik hou van organiseren en projecten op poten zetten en vind het leuk om mijn collega's in beweging te krijgen. De beleving van sport is zo speciaal, dat gevoel en die ervaring wil ik graag met anderen delen. Er wacht mij een enorme uitdaging om Politie Nederland meer in beweging te krijgen.'

Ze houdt van discussie, van argumenten en tegenargumenten, altijd met het doel de lat naar succes hoger te leggen. Niet alleen in de sport. Er gaat zeker een nieuwe wind waaien vanuit het bondsbureau. Jacqueline kijkt graag van buiten naar binnen, met een kritische blik. Wat ze doet, wil ze perfect doen, altijd met het doel klantvriendelijk en dienstbaar te zijn tegenover haar collega's van Politie Nederland. Ze bruisst van nieuwe initiatieven en plannen die ze de politiesport wil geven. 'Het gaat om fitte collega's die een vitale uitstraling dienen te weerspiegelen van Politie Nederland.'

De nieuwe bondsmanager is gedreven in wat ze doet. Ze heeft ambitie, dat is zeker en kan niets *een beetje doen*. Jacqueline wil de banden verstevigen met externe partners zoals het NOC\*NSF, de KMar en andere sportkoepels. Bovendien een hechte samenwerking opbouwen met de toekomstige topsportcoördinator.

Vanaf 1 oktober reist Jacqueline vier keer per week vanuit haar woonplaats Kampen naar Leusden. Vervoer is geen probleem, zegt ze. 'Met de auto of trein, dat weet ik nog

niet. Vanaf het station is het slechts drie kilometer lopen.' Voor Jacqueline een peulenschil... En dat het nieuws over de benoeming van Jacqueline als een lopend vuurtje rond is gegaan, bleek wel tijdens de Van Dam tot Damloop in september. Speaker Frans Jacobs schalde: 'En daar komt Jacqueline Rustidge over de finish, de nieuwe directeur van de NPSB...'

**'De beleving van sport is zo speciaal, dat gevoel en die ervaring wil ik graag met anderen delen'**





# Foto Impressie



# Koninkrijksspelen



**Website:**

www.terhoeveuitgevers.nl

**Eindredactie:**

Gerda Preusting

www.preustingcommunicatie.nl

**Redactionele bijdragen van:**

Gerda Preusting,

Willem van Herwijnen

**Redactie:**

Ter Hoeve Uitgevers

e-mail: [info@terhoeveuitgevers.nl](mailto:info@terhoeveuitgevers.nl)

Antwoordnummer 175 • 6880 VB

Velp

**Fotografie:**

Edwin Edens, Willian ter Hoeve

**Uitgeverij:**

Ter Hoeve Uitgevers

Kerkallee 43 c

6882 AM Velp

tel: 026 - 361 59 59

fax: 026 - 388 23 12

e-mail: [info@terhoeveuitgevers.nl](mailto:info@terhoeveuitgevers.nl)

[www.allroundblauw.nl](http://www.allroundblauw.nl)

**Heeft u nog kopij of ideeën voor kopij?  
Aarzel dan niet om contact op te nemen  
met Ter Hoeve Uitgevers!**

**Vormgeving & DTP:**

Maarten Brugman

**Advertentieverkoop:**

Soraya Janssen en Ton Odijk

Ter Hoeve Uitgevers

tel: 026 - 361 59 59

**Prijzen:**

Abonnementsprijs per jaar (6 edities),

abonneeservice tel: 026 - 361 59 59

€ 19,95 nu introductieprijs € 14,95.

Losse verkoop € 4,95

De redactie behoudt zich het recht voor om artikelen te wijzigen of te weigeren. Voor overname van artikelen, advertenties en foto's is toestemming nodig van de redactie, uitgevers en van de oorspronkelijke rechthebbende.

**Volgende keer:**

Waar is-ie gebleven:  
beveiligingsexpert Arjo de Jong

Risicodemping Oud en Nieuw

Op Politiemissie naar Kunduz